

00

Kt

P. C. 132

vgl an Id 2087

Theol.

IV. C. 3.

22a

DE
LINGVA DEORVM AT-
QVE HOMINVM HOMERO
CELEBRATA

DISSERERE INCIPIT PRAEFATVRQVE

ORATIONI

D. XVII. IUNII HORA X. MATVTINA

HABENDAE

QVA

SVMMVM ILLVD SERVATORIS

DICENDI GENVS QVOD TOYΦOZ LONGINI

TO ΘEION HOMERI LONGE SVPERAT,

SIBI CELEBRANDVM SVMSIT.

MVNVS RECTORIS SCHOLAE REGIAE FRIDERICIANAE

AVSPICATVRVS

ERN. AVG. SCHVLZE.

FRANCOFVRTI AD VIADRVN,

TYPIS IOANNIS CHRISTIANI WINTERI, ACAD. REG. TYPOGR.

DE
LINGVA DEORVM AT
QVE HOMINVM HOMERO
CELEBRATA

ORATIONI

D. XVII. IVNI. HORA. X. NATIVITAS
HABENDAE
ALVA
SYMMVM ILVD SERVATIORIS

BICENSI QVINVS QVOD TO THE LONGINI

TO QVOD HOMERILONGE SUPPLAT

SIC ILLIBERANDVM SVNT

IVNVS REGTORIS QVODAE REGIAE FRIGORIANAE

AVTICORVVS

ERN. A. C. SCHLAEFER

SSANQVIT AD VIKSIS

IN CAMPIS CHRISTIANI WILHELM

§. I.

HOMERVS in diuino suo Iliados opere facta Deorum, atque hominum celebrans, duplicem simul linguam memorat, linguam scil. Deorum, atque hominum; ex vtraque dialecto quaedam notauit vocabula.
Il. A. v. 403.

ὦχ' ἑκατογχειρον καλεσας ἐς μακρον Ὀλυμπον
Ὅν Βριαρεων καλεσσι θεοι, ἄνδρες δὲ τε παντες
Ἀργαίων. Ὅ γαρ αὐτε βίη δ' πατρος ἀμείνων
Statim centimanum vocans in magnum Olympum
Quem Briareum vocant Dii, homines autem omnes
Aegeonem, hic enim duplo viribus suo patre præstantior.

Il. B. 318.

Ἔσι δὲ τις προπαροῖθε πολλὸς αἰπεῖα κολωνή
Ἐν πεδίῳ ἀπανευθε περιδρομος ἐνθα καὶ ἐνθα
τὴν ἦτοι ἄνδρες Βαττειαν κικλησκουσιν
Ἀθάνατοι δὲ τε σημεῖα πολυσκαρθμοιο Μυριννῆς
Est autem quidam ante urbem (Troiam) locus editus
In planicie seorsum circumuius vndequaque,
Quem quidem homines Batieiam vocant
Immortales autem sepulcrum agillimæ Myrinner.

A

Il.

II. Z. 289.

Ἐνθ' ἧς' ὄζοισιν πεπυκασμένος εἰλατίναισιν
 ὄρνιδι λιγυρῇ ἐναλιγκίος, ἦντ' ἐν ὄρεσσι
 Χαλκίδα κικλησκασί θεοί, ἄνδρες δὲ κυμινδῖν
Illic sedit ramis opertus abiegnis
Aui argutæ similis, quam in montibus
Chalcidem nominant Dii, homines autem Cymindin.

II. Y. 73.

Ἄντα δ' ἄρ' Ἡφαίστιο μέγας ποταμὸς βαθυδίνης
 ὄν Ξανθὸν καλεῖσσι θεοί, ἄνδρες δὲ Σκαμανδρὸν
Contra autem Vulcanum magnus fluvius, altos vortices habens
Quem Xanthum vocant Dii, homines autem Scamandrum.

Præter hæc adhuc duo ex lingua Deorum in *Odyssea* occurrunt vocabula: κ. v. 305 herba, quam ad Circes incantationes auerruncandas Mercurius dederat Vlyssi, ex hac lingua Μόλυ, et M. v. 61 petrae, aut insulae saxosæ, πλαγται vocantur.

§. II.

Memoratu dignissimum est hocce discrimen, iam *Plato* Philosophorum *Homerus* in eodem peruestigando suam posuit operam (a) *Christ. Henr. Postellus* (b) illud inter maxima Homericæ operis axiomata, eruditè adhuc pensitanda, refert, plura simul, quæ huc spectant, ex antiquis, atque recentioribus collegit, dialectum Deorum linguam Cimmericam, Scythicam, aut Teutonicam fuisse censet, iam ante eum *Ioh. Georg. Herwartus ab Hohenburg* (c) hanc coniecturam fecit. Huius vestigia legens *Ioh. Georg. Eccardus* (d) significatum vocis cuiusdam in lingua nostra reperisse sibi visus est. *Xanthus* ex eius sententia nomen suum ab arena, nostro *Sand*, traxit. At omnia linguæ Deorum vocabula, quod iam observavit *Lakemacherus* (e) sunt græcæ

(a) In *Crazyllo* p. 270 Edit. Francof.

(b) In libro cui titulum dedit *die listige Iuno*, P. II. p. 367.

(c) In *Chronologia*, quæ Monachii a. 1612. prodiit.

(d) In Libro de *Origine Germanorum* p. 25.

(e) In *Observatione de lingua Deorum Homero celebrata*, in *Observationibus Philologicis* P. III. p. 259.

græcæ originis. Inter Gallos nobilissima illa *Dacier*, magis Homero, Græcorumque Musis, quam colo, calathisque assueta nobile hoc argumentum sibi versandum sumsit. Inter Anglos celeberrimus *Pope*, plurimus in Homeri honorem, multus etiam in excutiendo hoc discrimine fuit. In illud haud ita pridem simul inquisiuit sagacissimus *Warburton*. Et inter Italos fuerunt, qui idem suis curis illustrare conati sunt. At curis hisce doctissimis nondum materiam hanc in apicum productam, atque explicatam videmus. In obscuro adhuc latet, vti recte iudicat Celeberr. *Heinius* (f) Egregia vero sunt, reconditamque doctrinam spirant, quæ Vir iste doctiss. ad illustrandum nomen *Θωπος* attulit, quo nomine Pherecydes Syrus ex lingua Deorum apud Diogenem Laertium altare insigniuisse fertur. Hæc igitur iam eius verbis exponere liceat: *Nous ne savons point encore, ce que ce Prince des Poëtes a voulu designer par son dialecte des Dieux. Pour ce, qui regarde le Passage en question, il est aisé de l'expliquer par les livres des Phéniciens, dont Pherecyde avoit fait l'aquisition. Hesychius dit, que le Θωπος étoit une Table destinée au culte divin, propre à recevoir les sacrifices. Le mot vient, comme Casaubon l'a remarqué παρὰ τὰ Θωπέειν, et c'est ce que les Latins nommoient Anclabris, les Hebreux מזבח, un autel. Or un Autel dans l'Ecriture sainte du V. T. est souvent nommé שולחן table. La même chose donc qu'on appelloit, lorsqu'elle servoit aux usages ordinaires τραπέζα, une table, prenoit dans le culte sacré le nom de Θωπος, ou Autel.*

§. III.

Eruenda igitur est Homericæ huius discriminis causa, et origo; hæc nobis ex sacris Græcorum mysteriis, eorumque fabulis de campo Elysio, atque Tartaro patebit. Gentes indagandæ sunt, quibus suam linguam Dii, suam debent homines. Deorum linguam inter Græcos, hominum dialectum inter barbaros, Scythas scilicet, atque Germanos reperiemus.

A 2

Troici

(f) In Dissertation sur Pherecyde Philosophe de Syre in Histoire de l'Académie Royale des sciences et belles lettres à Berlin Année 1747. p. 335.

Troici fluvii, coniecturam cepit, linguam hominum fuisse Phrygici idiomatis (g) At Phrygum dialectus conspirat cum lingua Scytharum (h). Nec propterea mirandum, linguæ hominum vocabula, Phrygibus usitata, inter Scythas, et adhuc inter Germanos esse reperiunda, et nobis iam antiquissimum linguæ nostræ monumentum apud Homerum reperire licebit.

§. IV.

Qui inter Germanos linguam Deorum Germanis adsignandam putarunt, nimium patriæ suæ amor tribuerunt. Gentis nostræ conditores se quidem Titanes, aut Teutones, Terræ, aut Dei filios nuncupabant. At Titanes isti, ut Cyclopes apud Homerum, nequaquam Græcorum Iouem, a capra nutritum, neque beatos illorum Deos curabant, se enim longe præstantiores existimabant. Latrocinii suis Græcos infestabant, eorum templa exspoliabant, ipsis Diis bella inferabant. Hinc Græcis quam maxime inuisi erant, hinc per contemptum, atque odium *πηλογονες*, ex luto geniti, appellabantur. Græcis ex meliore luto finxerat præcordia Titan. Quis adeo Homerum, Græcorum Musæ enutritum, Græcorum Diis barbarorum horridam linguam adsignasse putabit?

*Graiis ingenium, Graiis dedit ore rotundo
Musæ loqui.*

Graiis igitur simul το θεϊον huius linguæ relinquamus.

§. V.

Linguam Deorum a Græcis, hominum vero dialectum a barbaris repetendam esse, dux nobis, atque auctor factus est Homerus, ipse simul facti discriminis originem pandet. Omnium enim Deorum, atque beatorum sedem, campum scil. Elysium inter Græcos collocat.

Odyss.

(g) In Obseruat. iam citata §. III.

(h) Vid. Rudbeckius in *Atlant.* T. I. c. 36. ut et Wachterus in *Glossario Teuton.* in Præf. §. XIX.

Odyss. Δ 561.

Σοι δ' ἔ θεσφατον ἔσι, διοτρεφες ὦ Μενελάε
 Ἄργει ἐν ἵπποβοτῶ θανεῖν καὶ ποτμον ἐπισπείν
 Ἄλλ' σ' ἐς Ἥλυσιον πεδῖον, καὶ πείρατα γαίης
 Ἀθανάτοι πεμφουσιν, ὅθι ξανθὸς Ῥαδάμανθος, κ. τ. λ.
 Tibi autem non a fato decretum est nobilis o Menelae
 In Argo equos pascente mortem et fatum subire
 Sed te ad Elysium campum et fines terræ
 Immortales mittent, ubi flauus Rhadamantus est etc.

Campum hunc Elysium, ipsam Menelai patriam, ad fines terræ Argos, in Messenia situm esse, ostendit Lakemacherus in Obseru. de campo Elysio in Messenia sito in P. II. Obseru. Philolog. p. 45.

§. VI.

Quemadmodum vero campus Elysus inter Græcos, ita Tartarus, et omnis harum fabularum fundus inter barbaros, inter Scythas, atque Cimmerios quærendus est. Homerus eundem II. ②, 13. et 478. ad ultimos maris, et terræ fines collocat. Vlyssi quidem simul infernus inter Cimmerios, ad Baianum, et Auernum sinum habitantes, patebat. At vbiuis facilis datur descensus auerni, et vates noster simul plures fabulas de Cimmeriis Bosphoranis huc transfert.

§. VII.

Hæc nos iam in antrum Nympharum deducunt, de quo Homerus Odyss. N. v. 102.

Ἄυταρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος τανυφύλλος ἐλαίῃ
 Ἀγχοῦθι δ' αὐτῆς ἀντρον ἐπήρατον, ἡρώειδες
 Ἴρον νυμφῶν αἱ Νηιάδες καλεοῦνται
 Ἐν δὲ κρητῆρες τε καὶ ἀμφιφορῆες ἑσὶν
 Λαῖνοι ἐνθα δ' ἐπεῖτα τιθαιβωσσοῦσι μελισσαι
 Ἐν δ' ἴσοι λιθεοὶ περιμηνεες, ἐνθα τε Νυμφαί
 Φαρέ' ὑφαίνουσιν ἀλιπορφύρα, θαῦμα ἰδεῖσθαι
 Ἐν δ' ὕδατ' ἀεναοντα δῶα δὲ τε οἱ θυραὶ εἰσιν
 Αἱ μὲν πρὸς βορέαο καταιβάται ἀνδρωποισιν

Αἱ δ' αὖ πρὸς Νότον εἰσι θεωτέραί, ἔδε τι κείνη
 Ἄνδρες ἐσέρχονται, ἀλλ' ἀθανάτων ὁδὸς ἐστὶ.

*At in vertice portus passis ramis oliua
 Prope autem ipsam antrum amoenum obscurum
 Sacrum Nympharum, quæ Naiades vocantur
 Intus autem crateresque et amphoræ erant
 Lapidæ: ibi vero præterea mellificabant apes
 Intus telæ lapideæ prælongæ, illicque Nymphæ
 Lintea texunt cærulea, mirabile visu
 Intus autem aquæ perpetuæ, duæ autem ei ianuæ sunt
 Hæ quidem ad Boream permeabiles hominibus
 Illæ autem rursus ad Notum sunt sacriores neque illac
 Viri intrant, sed immortalium via est.*

De antro hocce Nympharum peculiarem librum conscripsit *Porphyrus*. Miratur telas lapideas, crateres, in quos apes mella condebant, suspensum ipsum in primis tenet duplex porta, quarum vna ad austrum vergens, Diis, altera boream spectans, hominibus permeabilis erat. Omnia enim fere templa statuas, ingressusque versus ortum habent, ingredientiæ autem occasum respiciunt, vbi vultu statuis obuerso consistentes Diis honorem, cultumque tribuunt. Ad hæc explicanda omnes coeli plagas excussit, totum mundi systema in hoc antrum, ceu in compendium redegit, duæ portæ iam ipsi factæ sunt duo sidera coeli, cancer scil. atque capricornus. At auctor iste ita nobis errare videtur, ac illi, qui in vehiculo, quo inter Germanos quondam Dea Hertha suis cultoribus inuehebatur, systema Copernicanum reperisse sibi visi sunt (i). Recentiorum quorundam sententias de hoc antro attulit Postellus (k) ipse tamen nihil hic inuenire potuit, quod ad explicandam vtramque linguam facere posset. Nosmet iam ex illo huius discriminis originem, atque rationem eruere tentabimus. Sacra Græcorum mysteria hic abscondita latere videmus. Antrum hocce arcanus quidam initiationis secessus erat. Homerus enim, cuius poe-
 fin

(i) Vid. Illustris a *Westphalen* in *Monumentis Cimbr.* T. IV. Præf. p. 220.

(k) In Libro iam cit. p. 393.

si recte picturam loquentem vocaueris, id sibi in primis datum esse putabat, ut sua tempora, atque horum temporum mores ceu in aulaeorum quodam velamine depingeret, atque posteritati exponeret. Qua propter et telae huic quaedam, quae ad sacra haec collineant, intexit, at arcano simul peplo inuoluit, haec enim profano vulgo non reuelanda erant. Miramur, Porphyrium ad haec non attendisse, atque eo magis mirari debemus, cum ipse quaedam huc attulit, quae simul sacra haec in mentem reuocare potuissent. Gentilium mysteria ex tenebris suis, quibus huc usque sepulta iacuerunt, in eruditorum lucem iterum protraxit, atque ex illis simul L. VI. Virgilii Aeneidos explicuit Celeberr. *Warburton* (1) at antrum Homeri intactum reliquit, huic vero conformis est spelunca Virgiliana. Virgilius iam suam lucem reddet Homero. In propylaeo Homerici antri stabat oliua passis ramis.

*Forte sacer Fauni foliis oleaster amaris
Hic steterat, nautis olim venerabile lignum
Seruati ex undis ubi figere dona solebant
Laurenti diuo, et votas suspendere vestes.*

Virgilius haec Aen. L. XII. 766, canens, obseruante *Turnebo*, ad ritum praeae superstitionis, et in primis Graecorum respexit, qui oleastris, ante fana positis, votiuia sua dona suspendere solebant. Apud Homerum *Vlyssis* focii dona a *Phaeacibus* accepta ad radices huius oliuae reponebant. Arbor ista castitati, et propterea *Palladi* ob perpetuam eius virginitatem sacra erat, insigne simul erat sapientiae. In mysteriis arcana tradebantur dogmata, caste omnia peragenda erant. Apud Virgilium Aeneae, speluncam *Sibyllae* ingressuro, prius decerpendus erat

*Aureus, et foliis et lento vimine ramus
Iunoni infernae dictus sacer*

Ita enim *Sibylla* illi occinebat v. 140.

*Sed non ante datur telluris operta subire
Auricomos quam quis decerpserit arbore foetus*

Hoc

(1) In Libro, qui iam in Germanicam linguam translatus titulum profert *Goerliche Sendung Moses* L. II. Sect. IV. p. 190.

*Hoc sibi pulchra suum ferri Proserpina munus
Instituit.*

Aeneas ramum reperit

Et vatis portat sub testa Sibyllæ.

Antrō Homeri præerant Nymphæ. Has enim Ceres, mysteriorum Dea, in antro, cum Proserpina, sua cura enutriendas suscepit. In mysteriis sæpius feminæ *ιεροφαντων* munere fungebantur. Apud Romanos Sacra Cereris tantummodo per castas feminas celebranda erant. Quapropter etiam Virgilius Aeneæ initiando Sibyllam Cumanam, castam vatem, adiungit. Antrum Homericum absconditas habebat amphoras, crateresque, in quibus mellificabant *Μελισσαι*, apes. Apes apud veteres symbola erant castitatis, hinc et castæ illæ feminæ, quæ Cereris mysteriis præerant, dictæ sunt *Μελισσαι*, (m) ipsa vero Proserpina *Μελιτωδης* (n). In Leonticis sacris mel aquæ loco manibus lauandis adfundebatur. In sacris Bonæ Deæ vas vino repletum, in eius templum inferendum, non suo nomine, sed mellarium vocandum erat, et amphoras Nympharum, in quibus apes mellificabant, mellaria appellare possumus. In spelunca Virgiliana comes illa Sibylla Cerbero, Aeneam allatranti v. 420.

Melle

(m) Ex his iam simul noua quædam lux adfulget loco cuidam *Pausania* in *Phocicis* p. 810. Edit. Lips. de templo Delphico, quem nobis Doctiss. *Heinius*, cum illi cogitata nostra de antro Homericō exponeremus, statim pro vastissima sua lectione indicauit. *Pausanias* ex antiquissima quadam traditione templum illud ab apibus e cera, et pinnulis compactum esse refert: *Δευτερα δε λεγουν οι Δελφοι γενεσθαι υπο μελισσων τον ναον, απο τε τε κηρυτων μελισσων και εκ πτερων*. Hem templum ab apibus e cera et pinnulis conditum! *Pausanias* mox addit. *Λεγεται δε και ετερος λογος. ως τον ναον κατεσκευασατο ανηρ Δελφος, ονομα δε αυτω Πτεραν ειναι, κατα τετο εν γενεσθαι και τω ναω τενομα απο τε οικοδομησαντος*. Iam pinnulas habemus. At vnde cera apum? Non Apes, sed feminæ sacerdotes, *Μελισσαι* etiam dictæ, templum hoc exstruxerunt. En fabulæ originem!

(n) Vid. *Porphyrus* in Libro cit. atque ex illo simul *Warburton* p. 320.

*Melle soporata, et medicatis frugibus offam
Obiicit.*

Per medicatas fruges recte Warburton Cereale illud papauer intelligit. Papauer enim sacrum erat Cereri, mel vero Proserpinae. Nymphæ apud Homerum lintea texebant ἀλιποφύρα, miranda visu, telæ illis erant lapideæ. Nymphæ istæ lanificæ erant sorores, quales finguntur Parcæ, vti et nobis eas sistit Catullus in *Epithal.* p. 186. Edit. Vossii

*Candida purpurea quam Tyro incinxerat ora
At roseo niueæ residebant vertice vittæ
Æternumque manus carpebant rite laborem
Læua colum molli lana retinsbat amictum
Dextera tum leniter deducens fila supinis
Formabat digitis: tum prono in pollice torquens
Libratum tereti versabat turbine fufum.*

Plato (o) lepidam adfert fabulam, ex mente veterum poetarum confictam, quam vero Iustinus Martyr, lucidum ecclesiæ fidus, pro vera historia accepit, de Hero scil. Pamphylio, qui, cum fortiter dimicans in prælio occubuisset, duodecimo ab obitu die, pyræ iam impositus, revixisse fertur. Plura ille, quæ viderat, hominibus enarrabat, ad cœlum sublatus in medio hocce lumine se vidisse aiebat extrema cœlestium ligaminum a cœlo tensa; esse enim lumen istud cœli vinculum, quemadmodum tiremium succincturæ, atque ita circumferentiam omnem esse contentam. Ex apicibus vero suspensum Necessitatis Deæ pensum, per quod omnes circuitus peragantur. Cuius fusus quidem et cuspis ex adamante. Verticulum vero ex hoc, aliisque generibus mixtum. Mittimus reliqua, quæ simul hic conglomerantur. Et in antro Homeri prælongas lapideas telas, vela cærulea videmus. Nymphæ ibi stamina ducunt, æterna mortalium fata. Hæc fata simul in mysteriis conspicienda præbebantur, multis sane horrenda visu: Antrum Nympharum perpetuis manabat fluentis; ita et spelunca Sibyllina apud Virgilium v. 236.

B

Spe-

(o) In Libro X. de Republica p. 761.

*Spelunca alta fuit, vastoque immanis hiatu
Scrupea; tuta lacu nigro, nemorumque tenebris.*

In antro Homeri duæ patebant portæ, ita pariter in spelunca Virgiliana v. 893.

*Sunt geminæ somni portæ, quarum altera fertur
Cornea, qua veris facilis datur exitus umbris:
Altera candenti perfecta nitens elephanto,
Sed falsa ad coelum mittunt insomnia manes
His vbi tum natum Anchises, vnaque Sibylla
Prosequitur dictis, portaque emittit eburna.*

At quorsum geminæ portæ apud Homerum nos ducent? Hoc iterum videre erit ex Virgilio v. 540.

*Hic locus est, partes vbi se via findit in ambas
Dextera, quæ Ditis magni sub mœnia tendit
Hac iter Elysium nobis: at læua malorum
Exercet poenas, et ad impia Tartara mittit.*

Pariter dictus Pamphylius apud Platonem se statim post mortem in locum quendam dæmonum peruenisse aiebat, vbi terræ duos proximos viderat hiatus, duos item alios e conspectu superne in cœli regione. Inter hos hiatus iudices sedebant, qui, iudicio facto, iustos ad dextram, in cœlum adfendere, iniustos vero ad sinistram, in suum locum recedere iuebant. Viderat ibi per vtramque cœli terræque portam animas, lata sententiâ, abeuntes, per alias item duas, ex terra quidem ascendentes animas, puluere, squalore, macieque confectas, e cœlo autem alias nitidas descendentes. Portæ istæ sunt eadem, quas Homerus hebraizans *πύλας τῆς ἀδῆς*, et *πύλας τῆς ἐραως* appellat, tales simul in hoc antro patebant. Vti vero campus Elysus ad austrum inter Græcos (§. V.) Tartarus autem inter Hyperboreos, Scythas, atque Cimmerios quærendus est (VL), ita et huius antri porta, Diis patens, ad austrum, porta verò hominibus permeabilis ad arctum spectabat. Impia tartara cimmeriis, æternis tenebris premuntur, sedes vero beatorum semper sua luce gaudent. Ita illas describit Virgilius: v. 638.

Deue-

*Deuenere locos lætos, et amœna vireta
Fortunatorum nemorum, sedesque beatas
Largior hic campos æther, et lumine vestit
Purpureo, solemque suum sua sidera norunt.*

Hinc adeo iam ratio elucet, quare Homerus antrum suum obscurum simul, atque amœnum vocauerit. Porta Diis sacra, castis, atque piis Deorum cultoribus, Græcis scil. permeabilis erat. Quapropter et Æneæ a Sibylla hæc porta, atque beatorum sedes permeanda dabatur, infernæ tenebræ, atque poenæ illi tantummodo e longinquo monstrabantur v. 562.

Dux inclyte Teucrum

Nulli fas casto sceleratum insistere limen:

Sed me, cum lucis Hecate præfecit Æternis,

Ipsa Deum poenas docuit, perque omnia duxit.

In mysteriis Græcorum tantummodo vsus græcæ linguæ valebat, mystagogi propterea, quod refert *Libanius* (p) initiandos monebant, vt se in sermone Græcos præstarent. Sacris hisce initiati se super omne vulgus euectos, immortales, Diisque similes factos esse putabant. Obscurum, atque diuinum vsus, quem Græca lingua in mysteriis obtinebat, Homerus eandem Deorum linguam vocauit. Porta igitur australis, Diis sacra, nos ad Græcos, porta vero septentrionalis, hominibus patens, ad Hyperboreos, ad Scythas deducit.

§. VIII.

Deos iam apud Homerum loquentes audiamus! Omnia eorum verba, quod iam ostendit *Lakemacherus* (q) ex Graiorum fontibus parce detorta cadunt, atque purissimam eorum referunt dictionem. Nomen Briarei formatum est ex Græcorum *Βριαρος*, quod *robustum*, atque *validum* denotat. Vocabulum, quo Dii monumentum Myrinæ

B 2

insigni-

(p) In *Corinthiorum* actione. Locum iam excitauit *Warburton* in Libro cit. p. 270.

(q) In Libro cit. p. 250.

re solebant, est ipsum Græcorum *σημα*. Auis Diis *χαλκίς* dicta, teste *Aristotele* (r) nigro colore est, nec incongrue propterea cum *Lakemachero* nomén a *χαλκίζω* deduxeris. *Ξανθός* Græcis est *flavus*, *λυτεός*, atque *rufus*. Nec nomen *Μόλυ* a Græcorum formis defleat. Insulæ *πλαγται* dictæ sunt a *πλαζομαι* *erro*, *vagor*, errare enim videbantur, quoniam, uti refert *Plinius* (s) paruo discretæ intervallo ex aduerso intransibibus geminæ cernebantur, paulumque deflexa acie coeuntium speciem præbebant.

§. IX.

In scenam iam prodeant Homerici homines, et sua simul vocabula proferant. Quem Dii *Briareum*, illi *Aegæonem* vocabant. *Aegæon* iste insignis pirata fuit, qui inter suos deinceps diuinos honores affectus est. *Hesychius* eum *Ἐγᾶλιον Θεον* appellat, et *Neptunus* dictus est *Aegæon* aut *Aegeus*, eodem nomine venit ejus filius, qui Athenis regnasse, atque mari *Aegæo* nomen dedisse fertur. Non longa est hæc fabula. *Aegeus* iste a *Minoe* *Cretensium* rege victus, quotannis septem nobiles iuvenes, sorte lectos, in *Cretam* *Minotauro* deuorandos mittere cogeatur. Quarti anni fors mortalis *Theseum* simul auferbat, filium *Aegæo* dilectissimum. Pater filio pullatum suum nauigium conscendenti iniungebat, ut si forte mortem effugere contingeret, mutato velo, album imponeret nauigio. *Theseus* *Ariadnæ* filo labyrintho suo euolutus, patriosque lares repetens, velum nigrum detrahare obliuiscitur. Pater ex alta turri mortale omen prospectans, mox se in mare præcipitabat, atque *Aegæis* aquis suum dedit nomen. At in solatium *Thesei* *Neptuni* filius, atque *Deus* *marinus* consecrabatur. *Strabo* nomen maris *Aegæi* ab *Aegis*, oppido quodam *Eubœæ*, deducit, ubi *Neptunus* *Aegæus* colebatur. Mittimus alias etymologias. Origo fabulæ, primitiua horum nominum significatio nobis iam ex lingua *Scythica* constabit. *Aegæ* ibi est mare, *Aegier* piratæ, maris potentes, atque

(r) In *Hist. anim.* L. IX. c. 12.

(s) In *Hist. nar.* L. IV. c. 13.

reges, (t) quos septentrionales Germani deinceps etiam *Siokonger* appellarunt (u). Hinc adeo Briareus, insignis ille pirata, et Neptunus dictus est Aegæon, et eius filius Aegeus, hinc mare Aegæum, hinc illa conficta est fabula de Aegeo in mare hoc præcipitato, hinc et alias Græcorum fabulas, pluraque simul vocabula explicare licebit. Nobis iam fontem indicasse sufficiat.

§. X.

Monumentum agillimæ *Myrinæ* homines nostri *Batriæ* nominabant. Nominis usum, atque originem frustra inter Græcos quæres, at inter barbaros, Scythas scilicet. atque Germanos reperire licet. *Batriæ* erat sepulcrum. Sepulcra, atque faxeæ illorum strues, ardui et operosi honores, septentrionalibus Germanis *Bauta*, *Bautastein* aut *Bautasteinar* vocantur (w) *Bed* Anglis, et nobis lectus, Cambris est sepulcrum, ad utramque vocis significationem alludit *Owenus*:

*Angli Bed lectum vocitant, Cambrique sepulcrum
Lectus enim tumuli, mortis imago sopor.*

Nosmet adhuc faxeas illas moles, monumenta sepulcralia, in nostris terris passim obuia, *Riesnbette*, tumulos *Gigantum*, aut *Huynenbette*, tumulos cætorum, aut mortuorum vocare solemus. Talis tumulus erat monumentum agillimæ *Myrinæ*, hominibus, Phrygibus, Barbaris *Batriæ* nu-

B 3

(t) Vid. *Verelius* in *Indice linguae veteris Scytho Scandicæ*. Ut et *Rudbeckius* in *Atlant.* De Neptuni clypeo septentrionalibus *Aegisbalmur* dicto, iam quædam notauimus in *Exercitationibus* nostris *Philolog.* p. 166.

(u) Vid. *Otto Sperlingius* de *summe Regio* nomine, et titulo *Konning*, septentrionalibus, et Germanis omnibus usitato, p. 41.

(w) Vid. *Olaus Wormius* in *Lexico Runico*, ut et *Verelius* in *Indice linguae veteris Scytho Scandicæ*. Idem nomen passim in monumentis septentrionalibus occurrit. In *Haavamaal* strophæ 61. *Sial dann Bautasteinar standa Brautu & uema, reise nidur & Nid.* Raro pyramides, vel monumenta bustorum videntur in triniis, nisi nepotes erigant parentibus. Apud *Suorronem*: *Oc fatte store stena der hos til en amin delfe, som de kallede Bautastena.* Apponebant etiam saxa ingentia in monumentum, quæ vocabant *Bautastena*. Loca iam annotavit *Keyserus* in *Antiquitatibus septentr.* p. 99.

nuncupatum. Filum hic abrumpere cogimur. Telam, quam exorifumus, mox pertexemus.

Hæc præfanda erant orationi D. XVII. Iun. hora X. matutina in Lyceo Fridericiano habendæ, qua diuinum illud Seruatoris dicendi genus, quod το ὕψος Longini, atque το θεῖον Homeri superat, nobis celebrandum summus, qua simul munus Reſtoris huius Scholæ demandatum auspicabimur; at ob exiguum temporis spatium, quod huic orationi impendendum est, primo tantummodo huius sublimatis fonti immorabimur, quem ex Homero dedit Longinus. Ad quam orationem beneuole audiendam *Magnificum Academicæ Rectorem, Illustriss. Comites, Virum Illustrum, atque Generosissimum a Lith, Regis a consiliis sanctioribus, Optimum Fautorem*, vt et *Grauiſſimos atque Spectatissimos huius Lycei Curatores*, pie colendos, et quotquot in hac vrbe literis, atque Musis nostris bene cupiunt, singulos ea, qua decet obseruantia inuitamus. Scribeb. Erancof. ad Viad. d. XIV. Iun.

MDCCCLV.

155556

AB 155 556

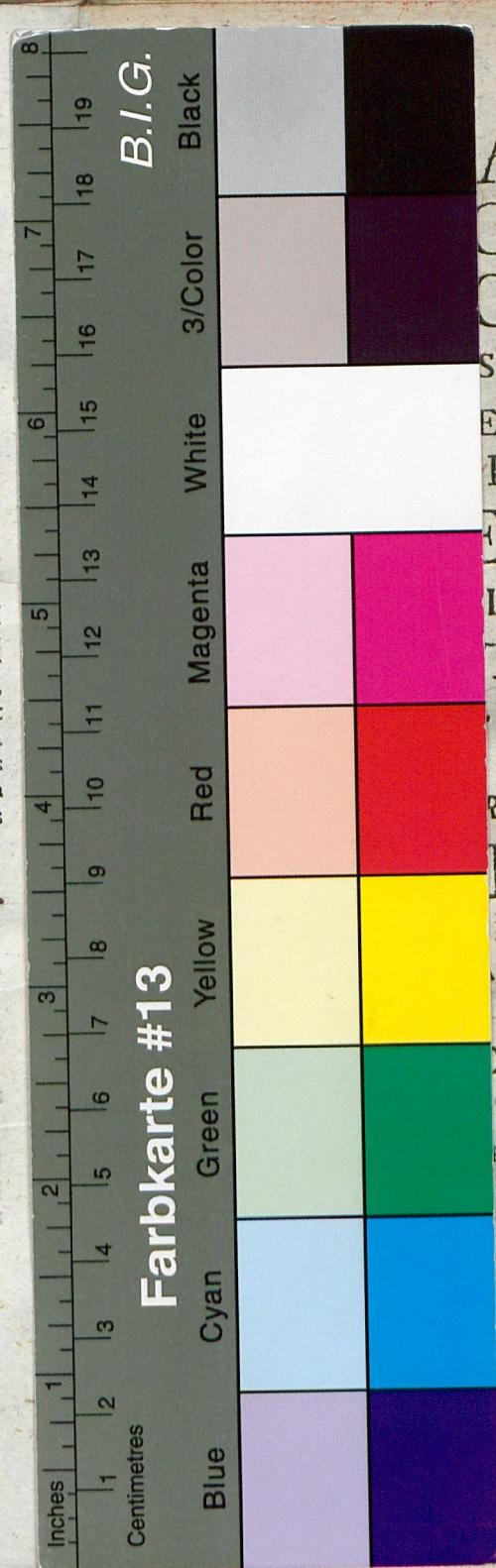
X2613390

ULB Halle
008 342 946

3

R

DE
A DEORVM AT-
OMINVM HOMERO
CELEBRATA

SSERERE PERGIT
ET EX LEGE
ISSIMAE FAMILIAE
ENAICHIANA E
IANI CONDITI MEMORIAM
TIONE SOLEMNI

III HORA X. MATVTINA
RENOVATVRVS

RRIMO ATQVE DOCTISSIMO
TERMANNO

ILI ACADEMIAE SENIORI
E CVRATORI IMMORTALITER
MERITO

DIDISSIMA SVA BIBLIOTHECA
HVIC LYCEO DONATA

RATES LVRENS MERITOQVE PERSOLVET

AVG. SCHVLZE.

FRIDERICIANI RECTOR.

ANCOFVRTI AD VIADRVN,

CHRISTIANI WINTERI, ACAD. REG. TYPOGR.